

Súd: Okresný súd Košice okolie
Spisová značka: 12C/3/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7521200327
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Hovančáková
ECLI: ECLI:SK:OSKE3:2021:7521200327.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice - okolie sudkyňou JUDr. Danicou Hovančákovou v spore žalobcu G. B., B.. X.X.XXXX, X. B. L. XX, W. L. W., zast. JUDr. Gerhardom Zvolánkom, advokátom, so sídlom Štúrova 20, Košice, proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

- I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu škody vo výške 2.311,13 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2.311,13 eura odo dňa 16.12.2020 do zaplatenia, a to všetko do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.
- II. Žalobu v prevyšujúcom rozsahu náhrady škody **z a m i e t a**.
- III. Žalobu v časti o náhradu nemajetkovej ujmy **z a m i e t a**.
- IV. Žalovanej náhradu trov konania v časti o náhradu škody **n e p r i z n á v a**.
- V. Žalovanej náhradu trov konania v časti o náhradu nemajetkovej ujmy **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

1. Žalobca žalobou doručenu Okresnému súdu Košice - okolie (ďalej len „súd“) dňa 19.1.2021 doplnenou dňa 28.4.2021 sa domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 50.423,52 eura s príslušenstvom (úrokmi z omeškania odo dňa 16.12.2020) vrátane náhrady trov konania. Pohľadávka v istine predstavovala podľa opisu rozhodujúcich skutočností v žalobe čo do sumy 2.423,52 eura škodu, ktorá vznikla žalobcovi v dôsledku úhrady trov právneho zastúpenia obhajcovi JUDr. Gerhardovi Zvolánkovi, ktorého si žalobca zvolil za účelom obhajoby v trestnom konaní, ďalej čo do sumy 30.000,- eur ušlú mzdu za 5 rokov nečinnosti žalobcu v služobnom pomere/500,- eur mesačne, ako rozdiel platu a výsluhového dôchodku a čo do sumy 18.000 eur nemajetkovú ujmu za nevyplatené odhodné a nemožnosť nastúpenia do služobného pomeru z dôvodu, že Personálny odbor Sekcie personálnych a sociálnych činností MV SR v Bratislave nevyhovел žiadosti žalobcu o zrušenie Personálneho rozkazu ministra vnútra SR pod č. 131/2015 zo dňa 3.6.2015, ktorým bol prepustený zo služobného pomeru a nemohol do služobného pomeru nastúpiť späť.

2. Žalobu odôvodnil tým, že vyšetrovateľ Ministerstva vnútra SR, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby, Úradu inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby - Východ uznesením ČVS: SKIS-15/OISV-SV-2015 zo dňa 16.4.2015 vzniesol žalobcovi obvinenie pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona. Žalobca predmetné uznesenie napadol sťažnosťou, ktorú prokurátorka Okresnej prokuratúry Košice-okolie uznesením sp. zn. 1Pv 262/15 zo dňa 30.4.2015 zamietla ako nedôvodnú. Po podaní obžaloby zo dňa 19.11.2015 na Okresnom súde Košice-okolie prebiehalo konanie pod sp. zn. 6T/164/2015, v ktorom rozsudkom zo dňa 19.2.2020 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4To/37/2020 zo dňa 10.6.2020 bol žalobca podľa ust. § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodený spod predmetnej obžaloby, lebo nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol ako obžalovaný stíhaný. Uviedol, že Personálnym rozkazom ministra vnútra SR č. 131 zo dňa 3.6.2015 bol prepustený zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru

podľa ust. § 192 ods. 1, písm. e) zák. č. 73/1998 Z.z. v znení neskorších predpisov, pričom dôvodom malo byť konanie zo dňa 11.4.2015, o 21:25 hod. vedľa obce P. ktoré vyšetrovateľ ohodnotil ako trestnoprávne konanie, ktoré zaradil pod prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa ust. § 289 ods. 1 Trestného zákona. Zdôraznil pritom, že od počiatku popieral spáchanie uvedeného prečinu, tak svojmu nadriadenému, ako aj v trestnom konaní, preto sa nestotožnil s predmetným Personálnym rozkazom, napadol ho rozkladom zo dňa 18.6.2015 a dal preskúmať aj Rozhodnutie ministra vnútra SR č.p.: KM-OLVS-72/2015/OPK zo dňa 8.9.2015, ktorým bol Rozklad zamietnutý a napadnuté Rozhodnutie potvrdené súdom. Krajský súd v Bratislave sp. zn. 1S/267/2015 zo dňa 25.5.2017, žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia zamietol a na základe podaného odvolania, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 7Sžk/32/2017 zo dňa 23.1.2019 kasačnú sťažnosť zamietol. Uviedol, že žiadosťou zo dňa 22.9.2020 a doplnkom k predmetnej žiadosti zo dňa 14.12.2020 požiadal o predbežné prerokovanie svojich nárokov žalovaných, ktorá však konštatujúc nespĺnenie zákonných podmienok pre uspokojenie nárokov na náhradu škody v zmysle ust. § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., konkrétne podmienku existencie nezákonného rozhodnutia nároku žalobcu nevyhovela. V tejto súvislosti namietal nesprávnosť jej záverov z dôvodu, že nezákonné rozhodnutie spočíva v nezákonnom zamietnutí sťažnosti voči vznesenému obvineniu zo strany prokurátorky Okresnej prokuratúry Košice - okolie a následným podaním obžaloby, kde rozhodnutiami súdov bol v konečnom dôsledku právoplatne oslobodený spod obžaloby. Poukázal pritom na ustálenú prax súdov, v zmysle ktorej štát zodpovedá aj za škodu spôsobenú začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu, pričom sa neposudzuje správnosť rozhodnutia orgánu štátu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zavinil. Meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania, pričom pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu v trestnom konaní nie je rozhodujúce ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ak skutok nie je trestným činom, resp., ak skutok nespáchal obvinený, uznesenie, ktorým bolo obvinenému obvinenie vznesené je vždy nezákonné a zasahujúce do základných práv jednotlivca. Ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo oslobodeniu spod obžaloby treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté.

3. Na preukázanie skutkových tvrdení k žalobe pripojil listinné dôkazy: Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku zo dňa 22.9.2020, Doplnok k žiadosti o predbežné prerokovanie nároku zo dňa 14.12.2020, Vyjadrenie žalovanej zo dňa 14.12.2020, Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25.5.2017, sp.zn. 1S/267/2015, Rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.1.2019, sp.zn. 7Sžk/32/2017, Personálny rozkaz ministra vnútra SR zo dňa 3.6.2015, č. 131, Výzvu na zrušenie personálneho rozkazu zo dňa 6.10.2020, Odpoveď na žiadosť na zrušenie personálneho rozkazu zo dňa 21.10.2020, Vyúčtovanie trov právneho zastúpenia zo dňa 4.9.2020, Faktúru č. 242020 k poskytnutým právnym službám zo dňa 4.9.2020, Pokladničný doklad o zaplatení za právne služby zo dňa 14.9.2020.

4. Žalovaná vo vyjadrení k žalobe uviedla, že so žalobou v celom rozsahu nesúhlasí. Svoju procesnú obranu založila na tvrdení, že v danej veci neexistuje rozhodnutie, ktoré by bolo možné považovať v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. za nezákonné a ktorým mala byť žalobcovi spôsobená ním konštatovaná škoda. Trvala na tom, že v rámci prípravného konania nebolo vydané nezákonné rozhodnutie, a to nielen vo vzťahu k uzneseniu vyšetrovateľa o vznesení obvinenia, ale ani k uzneseniu prokurátora o zamietnutí sťažnosti voči tomuto uzneseniu a to aj napriek tomu, že žalobca bol napokon spod obžaloby prokurátora oslobodený. Mala za to, že v čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia voči žalobcovi boli splnené všetky zákonné podmienky upravené Trestným poriadkom na jeho vydanie. Obdobne o sťažnosti žalobcu ako obvineného voči uzneseniu o vznesení obvinenia rozhodol prokurátor po posúdení napadnutého uznesenia a jemu predchádzajúceho konania podľa skutkového stavu zisteného z dôkazov vykonaných do vznesenia obvinenia. Uznesenie o vznesení obvinenia tak nie je nezákonným z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní trestného činu alebo prečinu neskôr počas jednotlivých štádií trestného konania z rôznych dôvodov sa nepotvrdila. Takýmto širokým výkladom ustanovenia § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. by boli porušené všetky zásady trestného procesu, a to od momentu vznesenia obvinenia v prípravnom konaní až do jeho skončenia v trestnom súdnom konaní. Nenamietala pritom tú skutočnosť, že vedenie trestného stíhania voči konkrétnej osobe predstavuje zásah do práv dotknutej osoby, štátu však nemôže byť na ťarchu, že za splnenia prísnych zákonných podmienok a existencie dôvodného podozrenia zo spáchania trestného činu legitímnym spôsobom vedie trestné stíhanie voči konkrétnej osobe. Skutočnosť, že žalobca bol spod obžaloby prokurátora súdom právoplatne oslobodený automaticky a bez ďalšieho neznamená, že jeho trestné stíhanie bolo nezákonné a že by uznesenie o vznesení obvinenia bolo, resp. sa

stalo nezákonným. S poukazom na uvedené mala za to, že pre absenciu nezákonného rozhodnutia zodpovednostný vzťah štátu a žalobcu titulom škody spôsobenej pri výkone verejnej moci nevznikol. Navyše podotkla, že napádané rozhodnutie nebolo zmenené ani zrušené žiadnym orgánom pre jeho nezákonnosť. V prípade, že by sa súd nestotožnil so záverom o neexistencii zodpovednostného vzťahu, vo vzťahu k žalobcom požadovanej nemajetkovej ujme uviedla, že nemajetková ujma v peniazoch sa v zmysle § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. uhrádza len vtedy, ak vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, pričom žalobca nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy ohľadom jej výšky a dôvodnosti. Žalobca taktiež nepreukázal, že by došlo k tak závažnému zásahu do jeho práv, aby (prípadné) konštatovanie porušenia práva nebolo dostatočným zadosťučinením vzhľadom na spôsobenú ujmu. Žalobca vznik nemajetkovej ujmy najmä ohľadom jej výšky a dôvodnosti nijako nepreukázal. Dôvody uvádzané žalobcom sú všeobecné a ničím nepreukázané a nepodložené žiadnymi dôkaznými prostriedkami. Spôsob určenia požadovanej výšky nemajetkovej ujmy žalobcom je neznámy a nevysvetlený, žalobca ani len vo všeobecnej rovine neuviedol a ani nepreukázal ujmu, ktorá mu mala vzniknúť nezákonným rozhodnutím v súkromnom alebo v spoločenskom živote. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu, že nemajetkovú ujmu predstavuje nevyplatené odchodné a nemožnosť nastúpenia do služobného pomeru z dôvodu nevyhovenia jeho žiadosti o zrušenie Personálneho rozkazu Ministra vnútra SR, ktorým bol prepustený zo služobného pomeru, uviedla, že žalobca bol zo služobného pomeru prepustený z dôvodu, že svojím konaním porušil služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom a nie z dôvodu, že bolo proti nemu vedené trestné stíhanie. Tvrdiac, že trestné konanie vykonávané orgánmi činnými v trestnom konaní a súdom a konanie o prepustení žalobcu zo služobného pomeru sú dve odlišné konania, zverené zákonom odlišným orgánom, ktoré je upravené odlišnými právnymi predpismi, otázka trestnoprávnej zodpovednosti nie je zhodná so skutočnosťami, ktoré tvoria podklad pre prijaté personálne opatrenie - prepustenie zo služobného pomeru. Samotný záver orgánov činných v trestnom konaní o vine, resp. nevine žalobcu zo spáchania trestného činu nemôže mať žiaden vplyv na závery orgánov v personálnom konaní. Preto ani prípadný oslobodzujúci rozsudok automaticky a bez ďalšieho neznamená, že žalobca sa nedopustil porušenia služobnej prísahy, alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, nakoľko takéto porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti nemusí dosahovať intenzitu trestného činu. Na základe uvedeného vyslovila názor, že prepustenie žalobcu zo štátnej služby personálnym rozkazom ministra vnútra SR nemalo dôvod, nemohlo a ani nevyplývalo z trestného konania. Mala za to, že vyššie uvedené argumenty sa vzťahujú aj na žalobcom uplatnený ušlý zisk vo výške 30.000,- eur, ktorý taktiež neuznala. Vo vzťahu k trovám obhajoby v trestnom konaní, ponechala na súd, aby účelnosť a správnosť uplatnených trov obhajoby v trestnom konaní náležite posúdil.

5. V replike žalobca nesúhlasil s tvrdením žalovanej o neexistencii nezákonného rozhodnutia, v ktorej súvislosti poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR, zo dňa 7.7.2016 sp. zn.: I. ÚS 320/2016 a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn.: 4Cdo/66/2018 zo dňa 21.11.2018, z ktorých záverov vyplýva, že v situácii keď došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie voči nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa preto posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom zákonnosti začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Na rozdiel od žalovanej bol teda toho názoru, že boli splnené všetky tri zákonné podmienky na vznik absolútnej objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, a to existencia nezákonného rozhodnutia, existencia škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vzniknutou škodou. Vo vzťahu k žalovanou namietanému uplatneniu nároku na náhradu ušlého zisku a na nemajetkovú ujmu, tvrdiac, že zo strany žalovanej došlo k takým prietahom v konaní, že si nemohol v zákonnej lehote uplatniť nároky z prepustenia zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru, zotrval na tvrdení, že boli porušené jeho zákonné práva, z titulu čoho si uplatnil ušlý zisk za 5 rokov svojej nečinnosti v služobnom pomere spolu vo výške 30.000,- eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu vo výške 18.000,- eur za nevyplatené odchodné a nemožnosť nastúpenia do služobného pomeru z dôvodu, že nebolo vyhovené jeho žiadosti o zrušenie Personálneho rozkazu, ktorým bol prepustený zo služobného pomeru.

6. Žalovaná sa k replike žalobcu nevyjadрила.

7. Súd na prejednanie veci nariadil pojednávanie, na ktorom právny zástupca žalobcu uviedol, že žalobca zotráva na podanej žalobe v celom rozsahu vo vzťahu k uplatneným nárokom v celkovej výške

50.423,52 eur, ktoré spočívajú v skutočnej škode, trovách právneho zastupovania vo výške 2.423,52 eur, ušlom zisku za 5 rokov nečinnosti vo výške 30.000,- eur a nemajetkovej ujmy vo výške 18.000,- eur za nevyplatené odchodné a nemožnosť nastúpenia do služobného pomeru z dôvodu, že personálny rozkaz, ktorým bol prepustený, nebol zrušený a preto nemohol nastúpiť do služobného pomeru späť, pričom doplnil, že v tomto rozsahu a z týchto dôvodov to bolo uplatnené aj u žalovanej dňa 14.12.2020.

8. Zástupkyňa žalovanej na pojednávaní poukázala na svoje písomné vyjadrenie, pričom opätovne konštatovala, že nie sú splnené podmienky na priznanie práva na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. namietajúc neexistenciu nezákonného rozhodnutia. Zdôraznila pritom, že reflektuje na ustálenú judikatúru, súd však v každom prípade by mal individuálne posudzovať trestnú vec, z ktorej vyplýva tvrdené nezákonné rozhodnutie. Podotkla pritom, že v trestnej veci žalobcu bolo konštatované tak v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom, že postup a rozhodnutie tak vyšetrovateľa, ako aj dozorcujúcej prokurátorky zodpovedalo všetkým zákonným ustanoveniam Trestného poriadku a v prípravnom konaní, ako ani v konaní pred súdom nedošlo k takej zmene dôkaznej situácie, ktorá by odôvodňovala iný postup ako podanie obžaloby na žalobcu. Prvostupňový a odvolací súd sa líšili v záveroch, prečo oslobodili obžalovaného (žalobcu) spod obžaloby, avšak dôležité pre toto konanie je, že stále bolo vyslovené, že obžalovaný (žalobca) skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba, spáchal; bez toho, aby bolo určené nejaké pochybenie alebo nezákonnosť prípravného trestného konania, ale pri vyhodnotení dokazovania bola uplatnená zásada „in dubio pro reo“, kedy súd poukázal na všetky skutočnosti a vyhodnotil, že v duchu zachovania tejto zásady nemôže obžalovaného uznať vinným, napriek tomu, že súd skonštatoval, že skutok obvinený spáchal, že skutok sa stal. Naďalej zotrvala na argumentácii k nedôvodnosti uplatnenej náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorú argumentáciu navyše doplnila spochybnením, či žalobou uplatnené nároky, čo sa týka ich výšky a právnych titulov ich uplatnenia, boli prejednané v súlade s § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., teda či výška a právny titul bol relevantne uplatnený aj na Generálnej prokuratúre.

9. Súd vykonal vo veci dokazovanie a z vykonaných dôkazov zistil nasledujúci skutkový stav:

10. Vyšetrovateľ Ministerstva vnútra SR, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby, Úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby - Východ uznesením ČVS: SKIS-15/OISV-SV-2015 zo dňa 12.4.2015 podľa § 199 ods. 1, 2 Trestného poriadku začal trestné stíhanie a uznesením zo dňa 16.4.2015 vzniesol obvinenie npor. G.i pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, lebo na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že dňa 11.4.2015 v čase okolo 21.25 hod. príslušník Policajného zboru viedol osobné motorové vozidlo značky I. DO na štátnej ceste č. III/68009 smerom od obce P. pričom spôsobil dopravnú nehodu, z miesta nehody aj s vozidlom odišiel a neskôr sa na miesto nehody vrátil a pri dokumentovaní nehody sa podrobil dychovej skúške na zistenie prítomnosti alkoholu v čase o 23.57 hod., pričom mu bola nameraná hodnota alkoholu v krvi 0,86 mg/l (1,79‰) a opakovanej dychovej skúške o 00.35 hod., kedy mu bola nameraná hodnota alkoholu v krvi 0,74 mg/l (1,54‰), teda vykonával v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorý si privodil vplyvom návykovej látky činnosť, pri ktorej mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku (č.l. 1,2 pripojeného vyšetrovacieho spisu ČVS: SKIS-15/OISV-SV-2015; ďalej len „vyšetrovací spis“). Proti uzneseniu o vznesení obvinenia podal žalobca sťažnosť, ktorá bola uznesením prokurátorky Okresnej prokuratúry Košice - okolie zo dňa 30.4.2015 zamietnutá (č.l. 17 vyšetrovacieho spisu). Prokurátorka Okresnej prokuratúry Košice - okolie podala dňa 19.11.2015 na Okresnom súde Košice - okolie obžalobu sp.zn. 1Pv/262/2015 na žalobcu a to na skutkovom základe opísanom v uznesení o vznesení obvinenia majúca za to, že žalobca vykonával v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorý si privodil vplyvom návykovej látky inú činnosť, pri ktorej mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku (obžaloba zo dňa 19.11.2015 tvoriaca obsah pripojeného spisu Okresného súdu Košice - okolie sp.zn. 6T/164/2015 na č.l. 1). Okresný súd Košice - okolie rozsudkom zo dňa 19.2.2020 č.k. 6T/164/2015-467 oslobodil žalobcu podľa § 285 písm. a/ Trestného poriadku spod obžaloby Okresnej prokuratúry Košice - okolie sp.zn. 1Pv 262/2015 zo dňa 19.11.2015, pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný (Rozsudok Okresného súdu Košice -okolie zo dňa 19.2.2020 na č.l. 467 pripojeného trestného spisu sp.zn. 6T/164/2015). Rozsudok Okresného súdu Košice - okolie napadol odvolaním zo dňa 14.4.2020 prokurátor Krajskej prokuratúry Košice, ktoré odvolanie Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 10.6.2020 zamietol (odvolanie zo dňa 14.4.2020 na č.l. 472 spisu sp.zn. 6T/164/2015 a uznesenie Krajského súdu Košice zo dňa 10.6.2020 na č.l. 484 spisu sp.zn. 6T/164/2015).

11. Žalobca v trestnom konaní dňa 20.4.2015 splnomocnil na zastupovanie advokáta JUDr. Gerharda Zvoláneka (plnomocenstvo zo dňa 20.4.2015 na č.l. 16 pripojeného vyšetrovacieho spisu). Splnomocnený advokát poskytoval žalobcovi úkony právnej služby počas trvania celého trestného konania, pričom trovy právneho zastúpenia vyúčtoval dňa 4.9.2020 v celkovej výške 2.423,52 eur vrátane DPH (vyúčtovanie trov právneho zastúpenia na č.l. 30 spisu). JUDr. Gerhard Zvolánek vyúčtoval žalobcovi odmenu za právne zastupovanie v trestnom konaní faktúrou č. 242020 s dátumom splatnosti dňa 19.9.2020 v sume 2.432,52 eura (faktúra na č.l. 31 spisu). Žalobca trovy právneho zastúpenia uhradil splnomocnenému advokátovi JUDr. Gerhardovi Zvolánekovi dňa 14.9.2020 v sume 2.423,52 eur (príjmový pokladničný doklad zo dňa 14.9.2020 na č.l. 32 spisu).

12. Súd preskúmaním vyšetrovacieho spisu číslo ČVS: SKIS-15/OISV-SV-2015 a spisu Okresného súdu Košice - okolie sp. zn. 6T/164/2015 zistil, že obhajca žalobcu vykonal nasledujúce úkony právnej služby: príprava a prevzatie zastúpenia dňa 20.4.2015 (plnomocenstvo zo dňa 20.4.2015 na č. l. 16 vyšetrovacieho spisu), písomné podanie - sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia zo dňa 20.4.2015 (sťažnosť na č. l. 13 vyšetrovacieho spisu), účasť na výsluchu obvineného dňa 23.4.2015 od 13.00 hod. do 14.00 hod. (zápisnica o výsluchu obvineného na č. l. 20 vyšetrovacieho spisu), účasť na výsluchu svedka Petra Kapajčíka dňa 5.5.2015 od 8.10 hod. do 9.25 hod. (zápisnica o výsluchu svedka na č. l. 33 vyšetrovacieho spisu), účasť na výsluchu svedka T. dňa 5.5.2015 od 9.45 hod. do 10.17 hod. (zápisnica o výsluchu svedka na č. l. 39 vyšetrovacieho spisu), účasť na výsluchu svedkyne G. dňa 6.5.2015 od 8.20 hod. do 9.05 hod. (zápisnica o výsluchu svedka na č. l. 27 vyšetrovacieho spisu), účasť na výsluchu svedkyne Andrey Džupinovej dňa 20.5.2015 od 11.20 hod. do 11.45 hod. (zápisnica o výsluchu svedka na č. l. 52 vyšetrovacieho spisu), účasť na výsluchu svedka Andreja Lovackého dňa 20.5.2015 od 10.30 hod. do 10.45 hod. (zápisnica o výsluchu svedka na č. l. 62 vyšetrovacieho spisu), preštudovanie vyšetrovacieho spisu dňa 30.10.2015 od 9.00 hod. do 10.00 hod. (zápisnica o preštudovaní vyšetrovacieho spisu zo dňa 30.10.2015 na č. l. 227 vyšetrovacieho spisu), účasť na hlavnom pojednávaní dňa 8.4.2016 od 10.00 hod. do 15.50 hod. (zápisnica o hlavnom pojednávaní na č. l. 244 spisu sp. zn. 6T/164/2015), účasť na hlavnom pojednávaní dňa 13.5.2016 od 10.00 hod. do 12.10 hod. (zápisnica o hlavnom pojednávaní na č. l. 255 spisu sp. zn. 6T/164/2015), účasť na hlavnom pojednávaní dňa 9.8.2016 od 8.30 hod. do 9.50 hod. (zápisnica o hlavnom pojednávaní na č. l. 264 spisu sp. zn. 6T/164/2015), účasť na hlavnom pojednávaní dňa 6.10.2016 od 13.00 hod. do 15.00 hod. (zápisnica o hlavnom pojednávaní na č. l. 269 spisu sp. zn. 6T/164/2015), účasť na hlavnom pojednávaní dňa 2.2.2017 od 9.00 hod. do 10.02 hod. (zápisnica o hlavnom pojednávaní na č. l. 286 spisu sp. zn. 6T/164/2015), účasť na hlavnom pojednávaní dňa 7.4.2017 od 9.00 hod. do 11.10 hod. (zápisnica o hlavnom pojednávaní na č. l. 296 spisu sp. zn. 6T/164/2015), účasť na hlavnom pojednávaní dňa 25.5.2017 od 9.00 do 11.00 hod. (zápisnica o hlavnom pojednávaní na č. l. 304 spisu sp. zn. 6T/164/2015), účasť na hlavnom pojednávaní dňa 30.11.2017 od 9.00 hod. do 10.20 hod. (zápisnica o hlavnom pojednávaní na č. l. 339 spisu sp. zn. 6T/164/2015), písomné podanie - odvolanie zo dňa 28.2.2018 (dôvody odvolania zo dňa 28.2.2018 na č. l. 364 spisu sp. zn. 6T/164/2015), účasť na verejnom zasadnutí dňa 12.12.2018 od 10.40 hod. do 11.15 hod. (zápisnica o verejnom zasadnutí na č. l. 382 spisu sp. zn. 6T/164/2015), účasť na hlavnom pojednávaní dňa 30.10.2019 od 13.00 hod. do 13.10; nemeritórne, odročené z dôvodu nedostavenia sa okresného prokurátora (zápisnica o hlavnom pojednávaní na č. l. 441 spisu sp. zn. 6T/164/2015), účasť na hlavnom pojednávaní dňa 17.2.2020 od 9.00 hod. do 13.00 hod. (zápisnica o hlavnom pojednávaní na č. l. 459 spisu sp. zn. 6T/164/2015), účasť na hlavnom pojednávaní dňa 19.2.2020 od 8.30 hod. do 8.45 hod. (zápisnica o hlavnom pojednávaní na č. l. 465 spisu sp. zn. 6T/164/2015), účasť na verejnom zasadnutí dňa 10.6.2020 od 11.00 hod. do 11.20 hod. (zápisnica o verejnom zasadnutí na č. l. 483 spisu sp. zn. 6T/164/2015).

13. Personálnym rozkazom Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 131 zo dňa 3.6.2015 bol žalobca prepustený zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru z dôvodu, že žalobca dňa 11.4.2015 o 21.25 hod. v čase mimo výkonu služby viedol po štátnej ceste III/068009 smerom od obce P. DO pod vplyvom alkoholu, pričom asi 400 metrov od obce Ortáše sa stal účastníkom dopravnej nehody, keď sa zrazil s oprotiidúcim motorovým vozidlom zn. Škoda C.toré viedol L. obe vozidlá po zrážke zastavili. Žalobca sa vyklonil z okna svojho vozidla, nadával L., ktorý medzitým vystúpil z vozidla, že čo urobil, L. však žalobcu opoznal podľa hlasu a aj ho videl. Žalobca následne s vozidlom odišiel z miesta napriek tomu, že ho L. žiadal, aby zotrval na mieste, že privolá políciu, čo mu však žalobca zakázal. Nakoľko vozidlo L. ostalo po nehode nepojazdné, bežal za vozidlom žalobcu cez pole smerom do obce Nová Polhora a pritom privolal telefonicky políciu. Následne jedna hliadka PZ zabezpečovala jeho poškodené vozidlo a s druhou šiel do obce Nová Polhora až k domu žalobcu, kde sa však na dvore vozidlo Lada Niva nenachádzalo, preto sa vrátili na miesto nehody, kde po krátkom čase prišiel žalobca so svojou manželkou G. na vozidle zn. Škoda Felícia a obaja svorne účelovo

tvrdili, že vozidlo Lada Niva v čase nehody riadila ona, avšak spanikárila a z miesta nehody odišla domov. Uvedené poškodené vozidlo zn. I., zaparkované v garáži pri ich rodinnom dome v Novej Polhore, bolo následne riadne obhliadnuté. Počas dokumentácie bol žalobca podrobený opakovaným dychovým skúškam analyzátorom dychu typu Alcotest 7410 v.č. ARJJ-0337 s platnosťou overenia do 27.4.2015 a to v čase o 23.57 hod. s výsledkom 0,86 mg/l alkoholu vo vydychovanom vzduchu, čo v prepočte činí 1,79 promile a o 00,35 hod. dňa 12.4.2015 s výsledkom 0,74 mg/l, v prepočte 1,54 promile a následne zadržaný (Personálny rozkaz ministra vnútra SR č. 131 na č.l. 5 spisu).

14. Z rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 1S/267/2015 zo dňa 25.5.2017 vyplýva, že voči personálnemu rozkazu podal žalobca rozklad, ktorý bol rozhodnutím žalovaného, č. p.:KM-OLVS-72/2015/OPK zo dňa 08.09.2015 zamietnutý a bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu o prepustení žalobcu zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru. V podanom rozklade žalobca namietal skutkové zistenia správneho orgánu, pričom o.i. uviedol, že bol prepustený z dôvodu, že sa proti nemu vedie trestné stíhanie pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona s čím sa nestotožnil, keďže uvedený trestný čin nespáchal. Rozhodnutie o rozklade napadol žalobca žalobou, ktorej Krajský súd v Bratislave rozhodol rozsudkom sp.zn. 1S/267/2015 zo dňa 25.5.2017, tak že žalobu ako nedôvodnú zamietol (rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 1S/267/2015 zo dňa 25.5.2017 na č.l. 10 spisu).

15. Z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7Sžk/32/2017 zo dňa 23.1.2019 vyplýva, že proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 1S/267/2015 zo dňa 25.5.2017 žalobca podal kasačnú sťažnosť, o ktorej Najvyšší súd SR rozhodol tak, že kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol (Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7Sžk/32/2017 zo dňa 23.1.2019 na č.l. 17 spisu)

16. Žalobca žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 22.9.2020 požiadal Generálnu prokuratúru SR, aby v zmysle § 15 a násl. zákona č. 514/2003 Z.z. predbežne prerokovala návrh na náhradu škody spôsobenej žalobcovi uznesením MV SR, sekciou kontroly a inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby - Východ ČVS: SKIS-15/OISV-SV-2015 zo dňa 16.4.2015, ktorým bolo žalobcovi vznesené obvinenie spočívajúcej v trovách zastupovania za poskytovanie právnej pomoci advokátom v zmysle pripojenej faktúry č. 242020 v sume 2.423,52 eur. V žiadosti uvedenými sú prílohy - plnomocenstvo, faktúra č. 242020 a pokladničný doklad o úhrade faktúry (žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 22.9.2020 na č.l. 24 spisu).

17. Doplnkom k žiadosti o predbežné prerokovanie nároku zo dňa 14.12.2020 žalobca si uplatnil v zmysle ust. § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. ušlý zisk za 5 rokov jeho nečinnosti v služobnom pomere 500 eur mesačne, rozdiel voči platu a výsluhového dôchodku spolu 30.000,- eur a v zmysle ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. z titulu nemajetkovej ujmy sumu 18.000,- eur za nevyplatené odchodné a nemožnosť nastúpenia do služobného pomeru z dôvodu, že Personálny odbor Sekcie personálnych a sociálnych činností MV SR v Bratislave nevyhovel žiadosti žalobcu o zrušenie Personálneho rozkazu ministra vnútra SR pod č. 131/2015 zo dňa 3.6.2015, ktorým žalobca prepustený zo služobného pomeru. Prílohou doplnku je výzva na zrušenie Personálneho rozkazu zo dňa 6.10.2020, odpoveď MV SR zo dňa 21.10.2020 na výzvu na zrušenie Personálneho rozkazu (doplnok k žiadosti o predbežné prerokovanie nároku zo dňa 14.12.2020 na č.l. 25 spisu).

18. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky v odpovedi na žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku zo dňa 14.12.2020 č.s. VI/4 Gc 154/20/1000-5 uviedla, že nie je preukázaný základný predpoklad pre uspokojenie nároku žalobcu na náhradu škody z dôvodu, že nie je preukázaná existencia nezákonného rozhodnutia konštatovaním, že takýmto rozhodnutím nie je uznesenie o vznesení obvinenia, nakoľko samotné uznesenie o vznesení obvinenia nie je konečným rozhodnutím o vine obvineného a preto ho automaticky nemožno označiť za nezákonné iba z dôvodu, že nevedlo k právoplatnému odsúdeniu. Oslobodzujúci rozsudok nemôže nahradiť rozhodnutie, ktorým by bolo uznesenie o vznesení obvinenia zrušené pre nezákonnosť.

19. Výzvou na zrušenie personálneho rozkazu zo dňa 6.10.2020 sa žalobca domáhal zrušenia vyplýva, že žalobca sa domáhal zrušenie Personálneho rozkazu Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 131 zo dňa 3.6.2015 bol žalobca prepustený zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru z dôvodu, že podklady, ktoré slúžili pre toto rozhodnutie neboli preukázané a žalobca sa domáha opätovného zaradenia do služobného pomeru (Výzva na č.l. 28 spisu).

20. Z odpovede na žiadosť o zrušenie personálneho Ministerstva vnútra SR zo dňa 21.10.2020 vyplýva, že žiadosti žalobcu nebolo vyhovené s odôvodnením, že všetky predpoklady prepustenia žalobcu v čase rozhodovania o prepustení zo služobného pomeru boli splnené.

21. Z výsluchu žalobcu vyplynulo, že zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru bol prepustený po začatí trestného stíhania na základe Personálneho rozkazu, pričom z dôvodu, že trestné

konanie trvalo 5 rokov, nebolo mu umožnené obnoviť celý proces v súvislosti s prepustením zo služobného pomeru napriek tomu, že využil všetky zákonné možnosti. Uviedol, že sa cíti poškodený, nakoľko mu nebolo umožnené vykonávať prácu, ktorú vykonával takmer štvrtstoročie. Po prepustení zo služby v Policajnom zbore sa snažil si nájsť prácu, ale akonáhle uviedol, že je trestne stíhaný, úspešný nebol. Prácu si našiel až v roku 2020. Z dôvodu, že bol trestne stíhaný, mu bol odňatý zbrojný preukaz po celú dobu trestného stíhania, v dôsledku čoho nemohol vykonávať funkciu poľovného hospodára a výkon práva poľovníctva počas piatich rokov napriek tomu, že počas tejto doby si musel platiť všetky poplatky spojené s členstvom v poľovnom združení. Uviedol, že začal mať aj zdravotné problémy, mal srdcovú príhodu. Poukázal na to, že po tom ako sa udiali udalosti s jeho trestným stíhaním, sa s ním prestala stýkať rodina, švagrovia, švagríné a viacerí rodinní príslušníci a tiež sa s ním prestali stretávať kolegovia, susedia s ktorými dobre vychádzal od neho bočili.

22. Z výsluchu svedka G. vyplynulo, že je bývalým kolegom žalobcu, spolu pracovali od roku 2000, v úzkom kontakte pri pracovnom zaradení boli asi 3 - 4 roky. Žalobcu pozná ako svedomitého pracovníka, ktorý si plnil všetky svoje povinnosti. Načas plnil pokyny nadriadeného, nikdy nemali spory, stále sa vedeli na všetkom dohodnúť. Po tom, ako žalobcovi bolo vznesené obvinenie, sa na neho začalo pozeráť horšie, teda sa zhoršila jeho situácia, čo sa týka mravného kreditu žalobcu. Dovtedy bol žalobca obľúbený v kolektíve, všetko si plnil načas a po týchto udalostiach ho niektorí kolegovia odvrhli, prestali sa s ním rozprávať, pričom to boli kolegovia, s ktorými sa roky poznal a ich správanie k žalobcovi sa z ich strany zmenilo, v dôsledku čoho sa aj vzájomne odcudzili.

23. Z výsluchu svedkyne G. anželky žalobcu vyplynulo, že prepustenie žalobcu zo služobného pomeru malo negatívny vplyv na psychiku žalobcu a podpísalo sa to na jeho zdravotnom stave, ktorý sa zhoršil. Trestné stíhanie vedené proti žalobcovi sa negatívne odrazilo na vzťahoch s rodinou ako i so susedmi, a to i napriek skutočnosti, že sa snažili rodine situáciu vysvetliť. Prestali ho navštevovať aj kolegovia, s ktorými mal dovtedy dobrý vzťah.

24. Ku dňu vyhlásenia rozhodnutia žalovaná žalobcovi dlžnú sumu neuhradila (nesporná skutočnosť).

25. Podľa ust. § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím.

26. Podľa ust. § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

27. Podľa ust. § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu f) Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu 4) v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

28. Podľa ust. § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

29. Podľa ust. § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z.z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. (2) Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

30. Podľa ust. § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

31. Podľa ust. § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že

neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

32. Podľa ust. § 17 ods. 1 až 4 zákona č. 514/2003 Z.z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. (2) V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. (3) Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. (4) Výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

33. Podľa ust. § 18 ods. 1 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z., náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu. (3) Súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

34. Podľa ust. § 517 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka, dlžník ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní je v omeškaní.

35. Podľa ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení aj úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

36. Podľa ust. § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom od 1.1.2015, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

37. Podľa ust. § 121 ods. 1 Občianskeho zákonníka, príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

38. Žalobca postupoval podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z., keď najskôr podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku u orgánu príslušného konať v mene žalovanej (§ 15 ods. 1), generálnej prokuratúre Slovenskej republiky.

39. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky v odpovedi na žiadosť žalobcu neuznala splnenie (všetkých) podmienok pre priznanie nároku na náhradu škody, z dôvodu, že nie je preukázaná existencia nezákonného rozhodnutia konštatovaním, že takýmto rozhodnutím nie je uznesenie o vznesení obvinenia, nakoľko samotné uznesenie o vznesení obvinenia nie je konečným rozhodnutím o vine obvineného a preto ho automaticky nemožno označiť za nezákonné iba z dôvodu, že nevedlo k právoplatnému odsúdeniu. Oslobodzujúci rozsudok nemôže nahradiť rozhodnutie, ktorým by bolo uznesenie o vznesení obvinenia zrušené pre nezákonnosť. Splnením ostatných podmienok pre priznanie nároku sa z uvedeného dôvodu nezaoberala.

40. Na základe uvedeného žalobca uplatnil svoj nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím cestou súdu. Žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku je čo do obsahu zhodná s podanou žalobou pokiaľ ide o čiastkové nároky a uplatnená bola náhrada škody tiež z titulu rovnakého rozhodnutia, ktoré žalobca označil za nezákonné.

41. Zákon č. 514/2003 Z.z. upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri jej výkone, ak sú splnené podmienky zodpovednosti podľa tohto zákona. Vznik zodpovednosti štátu predpokladá: a/ nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup, b/existenciu škody, c/ príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a existenciou škody. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci má povahu objektívnej zodpovednosti, t.j. zodpovednosti bez ohľadu na zavinenie. Zákon nepozná ani žiadny liberačný dôvod, na základe ktorého by bolo možné sa tejto zodpovednosti zbaviť. Základnou podmienkou zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je okolnosť, že toto rozhodnutie bolo príslušným orgánom zrušené pre nezákonnosť. Aj v tomto prípade však treba mať na zreteli, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nezákonným zásahom štátu bola odčinená.

42. V danej veci bolo nepochybné, že uznesením Ministerstva vnútra SR, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby, Úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby - Východ ČVS: SKIS-15/OISV-SV-2015 zo dňa 16.4.2015 bolo žalobcovi vznesené obvinenie, proti ktorému dňa podal sťažnosť, ktorá bola uznesením prokuratorky Okresnej prokuratúry Košice - okolie zo dňa 30.4.2015 zamietnutá a že rozsudkom Okresného súdu Košice - okolie rozsudkom zo dňa 19.2.2020 č.k. 6T/164/2015-467 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 10.6.2020 bol žalobca oslobodený spod obžaloby.

43. Zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby. Ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. V prípade, že obžalovaný bol oslobodený spod obžaloby, súdna judikatúra má za to, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov (ako napr. vopred prerokovaný nárok na náhradu škody písomne podanou žiadosťou) zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Vzhľadom na uvedené je potrebné, s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a tiež dôvody, vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté, a teda v rámci spoločnosti utrpel ujmu, ktorú by ako poškodený mal mať nahradenú. Avšak tento právny nárok treba hľadať nielen v čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, ale aj vo všeobecnej rovine predovšetkým v čl. 1 ods. 1 vyššie uvedeného zákona č. 514/2003 Z.z.. Ak má byť štát skutočne považovaný za právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Nemožno totiž prihliadnuť, že štát nemá slobodnú voľbu, ale je povinný striktno dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V takejto situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4 M Cdo 15/2009).

44. Prejednávaná vec je špecifická v tom, že k oslobodeniu spod obžaloby došlo pre nepreukázanie toho, že sa stal skutok, pre ktorý bol obžalovaný stíhaný. Žalovaná v rámci procesnej obrany namietala, že súd by mal individuálne posudzovať trestnú vec, z ktorej vyplýva tvrdené nezákonné rozhodnutie vzhľadom na to, že prvostupňový a odvolací súd sa líšili v záveroch, prečo oslobodili obžalovaného (žalobcu) spod obžaloby, avšak pri vyhodnotení dokazovania bola uplatnená zásada in dubio pro reo, kedy súd poukázal na všetky skutočnosti a vyhodnotil, že v duchu zachovania tejto zásady nemôže obžalovaného uznať vinným, napriek tomu, že skonštatoval, že skutok obvinený spáchal, že skutok sa stal.

45. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR v náleze I. ÚS 540/2016-33 zo dňa 13.12.2016, v ktorom Ústavný súd konštatoval, že pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní, nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Vyslovil, že ak sa trestné stíhanie konkrétnej osoby skončilo vydaním oslobodzujúceho rozsudku, tak bez ohľadu na dôvod, pre ktorý sa tak stalo, uznesenie, ktorým bolo obvinenému vznesené obvinenie, je potrebné považovať za takýchto okolností vždy za nezákonné a zasahujúce do základných práv jednotlivca. Z uvedeného vyplýva, že ani skutočnosť, že oslobodenie žalobcu spod obžaloby bolo najmä prejavom toho, že súd pre nedostatok dôkazu rozhodol v zmysle zásady „in dubio pro reo“, nemôže zbaviť štát zodpovednosti za konanie svojich orgánov a dôvod oslobodenia spod obžaloby v tomto prípade nie je rozhodujúci.

46. Neobstoja preto argumenty žalovanej, že vzhľadom na toto špecifikum nie je možné považovať uznesenie o vznesení obvinenia za nezákonné. Žalobca pritom podal proti uzneseniu o vznesení obvinenia sťažnosť, ktorej nebolo vyhovené, čím bola naplnená zákonná podmienka pre uplatnenie náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa § 6 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

47. Prvý predpoklad vzniku zodpovednosti štátu za škodu, a síce existencia nezákonného rozhodnutia, tak súd považoval za splnenú.

48. Pokiaľ ide o škodu, podľa § 17 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk.

49. Za skutočnú škodu treba považovať ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného v podobe trvalého zmenšenia jeho majetku, je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a je napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peňažného. Ide pritom o reálny rozdiel medzi hodnotou majetku poškodeného pred vznikom škody a hodnotou jeho majetku po jej vzniku. Ušlý zisk predstavuje ušlý majetkový prospech, prípadne nerozmnoženie majetku poškodeného, ktoré by bolo možné dôvodne očakávať pri pravidelnom behu vecí, nebyť škodovej udalosti.

50. Žalobca v rámci jednotlivých čiastkových nárokov náhrady škody si uplatnil náhradu skutočnej škody spočívajúcej v náhrade trov obhajoby žalobcu v trestnom konaní vo výške 2.432,52 eura, ktorý nárok sa odškodňuje v zmysle § 18 ods. 1 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z.

51. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobca v súvislosti s nezákonným rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, t.j. uznesením o vznesení obvinenia, vynaložil náklady na trovy obhajoby, keďže počas celého trestného konania bol právne zastúpený JUDr. Gerhardom Zvolánkom, advokátom so sídlom v Košiciach, Žižkova 20. Čo do príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a škodou je potrebné uviesť, že žalobca využil svoje ústavné právo na kvalifikovanú obhajobu, nakoľko sám nemá právnické vzdelanie. Súd zastáva názor, že nevyhnutnosť takéhoto postupu v súvislosti s tak závažnou skutočnosťou, ako je vznesenie obvinenia a začatie trestného stíhania je nespochybniteľná. To znamená, že práve vznesenie obvinenia a následné pokračovanie v trestnom konaní po podaní obžaloby na súd, boli výlučnou príčinou vzniku trov spätych s obhajobou a príčinná súvislosť je tým daná.

52. Žalovaná vo vyjadrení k žalobe (paušálne) namietla uplatnenú výšku náhrady trov obhajoby, pričom poukazuje na krátkosť súdom poskytnutej lehoty na vyjadrenie sa k žalobe a aktuálnu pandemickú situáciu znemožňujúcu osobne nahliadnuť do príslušných súvisiacich spisov z ktorého dôvodu žalovaná nemala možnosť preskúmať ich vierohodnosť a účelnosť navrhla, aby súd, pripojením súvisiaceho trestného a vyšetrovacieho spisu, náležite posúdil a vyhodnotil účelnosť žalobcom uplatnených trov obhajoby v trestnom konaní.

53. Súd sa uvedenou námietkou žalovanej musel zaoberať aj v kontexte rozhodnutia Najvyššieho súdu SR z 28. apríla 2016 sp. zn. 6 Cdo 402/2015 zverejneného v Zbierke stanovísk NS č. 2/2018, ktoré je (hoci sa týkalo aplikácie predošlého zákona č. 58/1969 Zb.) použiteľné je aj na prejednávajúcu vec a z ktorého vyplýva, že súd môže priznať len náhradu účelne vynaložených trov, výška ktorých zodpovedá tarifnej odmene advokáta určenej osobitným právnym predpisom účinným v čase vykonania úkonov právnej služby. Niet dôvodu, aby štát uhradil poškodenému v tomto špecifickom prípade náhrady škody všetky náklady, ktoré vynaložil v trestnom konaní na svoju obhajobu. Obsah základného práva obvineného na právnu pomoc pri obhajobe v trestnom konaní spočívajúci v možnosti zvoliť si obhajcu, nemôže byť z hľadiska rozsahu nároku na náhradu škody proti štátu neobmedzený. Bolo by popretím základných predpokladov pre náhradu škody, aby štát hradil aj náklady spojené so zastúpením, ktoré boli poškodeným vynaložené bezúčelne. Súd preto musel posúdiť účelnosť vynaložených trov, a preto sa vysporiadal s jednotlivými úkonmi právnej služby z hľadiska účelnosti.

54. Trovy právneho zastúpenia boli určené a vypočítané v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) v znení účinnom ku dňu vykonania toho-ktorého úkonu. Podľa § 12 ods. 3 písm. a) vyhlášky pri obhajobe v trestnom konaní je základnou sadzbou tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby, ak ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica neprevyšuje päť rokov, jedna dvanástina výpočtového základu, čo za rok 2015 predstavuje sumu 69,91 eura, za rok 2016 sumu 71,50 eura, za rok 2017 sumu 73,66 eura, za rok 2018 sumu 76,75 eura, za rok 2019 sumu 81,67 eura a za rok 2020 sumu 88,50 eura. Právny zástupca žalobcu jednotlivé úkony právnej služby špecifikoval vo vyúčtovaní trov právneho zastúpenia, kde ich zároveň aj vyčíslil v zmysle vyhlášky, na základe čoho ich žalobca obhajcovi uhradil vo výške 2423,52 eura. Podľa ust. § 16 ods. 3 vyhlášky spolu s tarifnou odmenou obhajcovi patrí aj tzv. režijný paušál, vo výške jednej stotiny výpočtového základu za každý úkon právnej služby. Režijný paušál za rok 2015 predstavuje sumu 8,39 eura, za rok 2016 sumu 8,58 eura, za rok 2017 sumu 8,84 eura, za rok 2018 sumu 9,21 eura, za rok 2019 9,80 eura a za rok 2020 sumu 10,62.

55. Z vykonaného dokazovania však súd zistil, že úkony právnej služby neboli vykonané v rozsahu, v akom boli rozpísané vo vyúčtovaní trov právneho zastúpenia zo dňa 4.9.2020. Pokiaľ ide o úkon právnej služby porada s klientom pred hlavným pojednávaním dňa 7.4.2016, vykonanie tohto úkonu nebolo v

konaní žalobcom preukázané. Obhajca žalobcu vyúčtoval za tento právnej služby odmenu 23,83 eura a režijný paušál v sume 8,58 eura. Súd ďalej zistil, že obhajca žalobcu si vyúčtoval za úkon právnej služby - účasť na hlavnom pojednávaní dňa 30.10.2019 odmenu vo výške 81,67 eura, pričom však predmetné hlavné pojednávanie bolo odročené bez prejednávania veci, preto za tento úkon obhajcovi žalobcu prináleží v zmysle § 14 ods. 5 vyhlášky odmena vo výške jednej štvrtiny základnej sadzby tarifnej odmeny, tzn. odmena vo výške 20,42 eura (1 zo sumy 81,67).

56. Z predloženého vyúčtovania vyplynulo, že trovy konania spolu (bez DPH) predstavujú sumu 2.019,60 eura. Z tejto sumy súd odpočítal sumu 23,83 eura a sumu 8,58 eura (odmena a režijný paušál za úkon právnej služby porada s klientom pred hlavným pojednávaním dňa 7.4.2016), a tiež sumu 61,25 eura (81,67 eura - 20,42 eura) z dôvodu, že odmena za účasť na hlavnom pojednávaní dňa 30.10.2019 bola vyúčtovaná v nesprávnej výške, čo činí spolu sumu 1925,94 eura.

57. Obhajca žalobcu je platiteľom dane z pridanej hodnoty, z ktorého dôvodu odmenu a režijný paušál bolo potrebné navýšiť o 20% daň z pridanej hodnoty vo výške 385,19 eur.

58. Vychádzajúc z uvedeného súd dospel k záveru, že žalobcom uplatnený nárok titulom náhrady trov obhajoby v trestnom konaní je dôvodný len vo výške 2.311,13 eura (1925,94 + 385,19 eura) a v prevyšujúcom rozsahu, vo výške 112,39 eura, súd žalobu o náhradu škody titulom trov právneho zastúpenia ako nedôvodnú zamietol.

59. Žalobca si žalobou ďalej uplatnil náhradu škody v podobe ušlého zisku vo výške 30.000,- eur, ktorý žalobca definoval ako ušlý zisk za 5 rokov jeho nečinnosti v služobnom pomere, čo činí 500,- eur mesačne, ako rozdiel voči platu a výsluhového dôchodku, pričom žalobca na preukázanie výšky takto definovaného ušlého zisku nepreukázal nielen výšku svojho platu pred prepustením zo služobného pomeru, ale ani výšku výsluhového dôchodku, nenavrhol ani neoznačil dôkazy na preukázanie tohto nároku.

60. Žalovaná v tejto súvislosti už vo svojom vyjadrení k žalobe namietala a poukazovala na to, že žalobca neuviedol žiadne skutočnosti a nepredložil/nenavrhol žiadne dôkazy, ktoré by boli spôsobilé preukázať existenciu vzniku nároku v podobe ušlého zisku.

61. Podľa ustanovenia § 153 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas.

62. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

63. Podľa ustanovenia § 153 ods. 2 CSP, na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu.

64. Podľa ustanovenia § 153 ods. 3 CSP, ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej.

65. Žalobca na nariadenom pojednávaní dňa 19.11.2021 po vyslovení predbežného právneho posúdenia vrámci ktorého súd vyslovil, že ide o absolútnu absenciu dôkazov vo vzťahu k tomuto nároku, uviedol, že vie doložiť potvrdenie o výške príjmu v služobnom pomere v Policajnom zbore z obdobia pred prepustením, čo súd vyhodnotil ako návrh na doplnenie dokazovania predložením uvedeného dôkazu.

66. Z ustanovenia § 153 CSP ani z iných ustanovení tohto procesného predpisu nevyplýva povinnosť súdu uznesením oznámiť stranám sporu, že bude uplatňovať sudcovskú koncentráciu konania. Sudcovskú koncentráciu konania uplatňuje príslušný sudca podľa vlastnej úvahy, spadá do jeho kompetencie rozhodnúť, či na prostriedok procesného útoku či obrany, ktorý strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť konania, bude prihliadať (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 530/2018 z 15.11.2018).

67. Napriek tomu však súd uvádza, že i z obsahu spisu vyplýva, že žalobca bol poučený o sudcovskej koncentrácii konania. Prostriedky procesného útoku mal teda uviesť a predložiť súdu skôr ako na pojednávaní dňa 19.11.2021, a to buď v podanej žalobe, prípadne vo vyjadrení k vyjadreniu žalovanej k žalobe (v replike), aj s poukazom na to, že neboli zistené, ale ani tvrdené dôvody, ktoré by mu v tomto postupe bránili. Keďže sa tak nestalo a vykonanie navrhnutého dôkazu by si vyžadovalo nariadenie nového pojednávania, súd uplatniac sudcovskú koncentráciu konania na tieto prostriedky procesného útoku neprihliadol a zamietol návrh právneho zástupcu žalobcu na vykonanie dôkazu preukázaním príjmu žalobcu v období pred prepustením zo služobného pomeru v Policajnom zbore, pretože takýto dôkaz navrhol prvýkrát vykonať až na pojednávaní dňa 19.11.2021.

68. Sporové konanie sa spravuje zásadou koncentrácie konania, to znamená, že strany sporu nie sú oprávnené vykonať niektoré procesné úkony kedykoľvek v priebehu konania, ale iba v určitom štádiu konania. Žalobca v danom prípade mohol návrh na vykonanie tohto dôkazu uplatniť už v žalobe,

prípadne po doručení vyjadrenia k žalobe v replike, nakoľko rozhodne nešlo o novú skutočnosť, ktorá by vyplynula z dokazovania vykonaného na pojednávaní.

69. Súd pritom prihliadol aj na tú skutočnosť, že žalobca nemohol mať problém aspoň s konkretizovaním dôkazov, ktoré by mali tento ním uplatnený nárok v podobe ušlého zisku preukázať, navyše, tobôž keď žalobca od začiatku konania bol právne zastúpený.

70. Na dôvažok je potrebné tiež zdôrazniť, že dôkazy na preukázanie výšky škody 30.000,- eur v podobe ušlého zisku žalobca nepreukázal ani vrámci žiadosti o predbežné prerokovanie nároku, keď tieto preukázateľne netvoría obsah príloh podanej žiadosti zo dňa 22.9.2020 ani doplnku k žiadosti zo dňa 14.12.2020 (uvedené v konaní nebolo sporné).

71. Súd z uvedených dôvodov pre neunesenie dôkazného bremena žalobu v tejto časti náhrady škody uplatneného nároku na ušlý zisk ako nedôvodnú zamietol.

72. Čo sa týka náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 18.000,- eur, žalobca v žalobe (tiež i v žiadosti o predbežné prejednanie nároku) uviedol, že túto požaduje z dôvodu nevyplateného odchodného a nemožnosti nastúpenia do služobného pomeru, pretože nebolo vyhovené jeho žiadosti o zrušenie Personálneho rozkazu ministra vnútra SR pod č. 131/2015 zo dňa 3.6.2015, ktorým bol prepustený zo služobného pomeru a preto nemohol do služobného pomeru nastúpiť späť.

73. Vychádzajúc z takto žalobcom v žalobe definovanej nemajetkovej ujmy súd poukazuje v prvom rade na to, že nemajetkovú ujmu nie je možné zamieňať s prípadnou (majetkovou) škodou. Právny inštitút náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v ust. § 17 zák. č. 514/2003 Z.z. je (obdobne ako v prípade právnej úpravy prostriedkov ochrany osobnostných práv v ust. §§ 11 a nasl. Obč. zák.) je súčasťou právneho inštitútu zadosťučinenia (satisfakcie) a tak primárne predstavuje morálne zadosťučinenie - v tomto prípade konštatovaním porušenia práva dotknutej osoby, poškodenej nezákonným rozhodnutím a len ak takéto samotné konštatovanie porušenia práva vzhľadom na spôsobenú ujmu nie je dostatočným zadosťučinením, možno subsidiárne a skôr výnimočne ako spravidla uhradiť nemajetkovú ujmu i v peniazoch. Pre úvahu súdu o určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch cit. zákon č. 514/2003 Z.z. potom v ust. § 17 ods. 3 demonštratívne vymenúva základné hľadiská, na ktoré by mal súd so zreteľom na zistené okolnosti konkrétnej veci prihliadať a ktoré by mal predovšetkým posudzovať. Cieľom inštitútu zadosťučinenia v citovanej platnej právnej úprave nie je pritom primárne poskytnutie peňažnej náhrady, čo by znamenalo relativizáciu tohto svojou povahou i historicky predovšetkým morálneho inštitútu, pričom ani v prípade zistenia podmienok pre poskytnutie primeraného zadosťučinenia vo forme náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch jeho cieľom nie je a nemožno ho preto ani zamieňať s inštitútom náhrady škody ako majetkovej ujmy (k tomu napr. súd poukazuje i na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 166/02 a sp. zn. II. ÚS 167/02).

74. Náhrada nemajetkovej ujmy nemá kompenzovať zásah do majetku žalobcu. Nárok žalobcom definovaný ako nevyplatené odchodné pritom predstavuje ušlý majetkový prospech, prípadne nerozmnoženie jeho majetku, ktoré by bolo možné očakávať, teda škodu v podobe ušlého zisku, ktorý nárok však nemožno kumulovať ani zamieňať s náhradou nemajetkovej ujmy.

75. Právny zástupca na pojednávaní po vyslovení predbežného právneho posúdenia súdom špecifikoval uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej tak, že tým, že žalobca nemohol nastúpiť do práce, nemohol vykonávať funkciu príslušníka polície, bol tým poškodený takým spôsobom, že si tento nárok uplatnil ako nemajetkovú ujmu.

76. Odhliadnuc od uvedeného (uvedomujúc si, že právna kvalifikácia nároku vykonaná stranou sporu nie je pre súd záväzná, pričom konajúci súd je oprávnený a povinný ustáliť, z akého právneho titulu pri totožnom skutkovom stave, ako vyplýva z vyjadrenia strán sporu, nárok žalobcu vyplýva) súd uvádza, že pokiaľ by aj tento čiastkový nárok uplatnený žalobcom nebol správne právne kvalifikovaný a šlo by o náhradu škody, súd konštatuje absolútnu absenciu dôkazov na preukázanie splnenia podmienok pre priznanie tohto nároku ako nároku na náhradu škody v podobe nevyplateného odstúpného (ušlého zisku), nárok na vyplatenie ktorého žalobca žiadnym spôsobom v konaní nepreukázal.

77. Na výzvu súdu, aby žalobca upresnil, aká časť z uplatnenej čiastky 18.000 eur predstavuje nevyplatené odchodné (predstavujúce ušlý zisk) a aká časť nemajetkovú ujmu, právny zástupca žalobcu uviedol, že celá suma 18.000 eur predstavuje nemajetkovú ujmu z tých dôvodov, ktoré uviedli v žalobe.

78. V ďalšom preto v prípade, že by žalobcov nárok mal predstavovať náhradu nemajetkovej ujmy, na tomto mieste súd zároveň dodáva, že súd mohol posudzovať dôvodnosť uplatnenia náhrady nemajetkovej ujmy výlučne z dôvodov, ktoré boli uplatnené žiadosťou o predbežné prejednanie sporu a to s poukazom na cit. ust. § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. v zmysle ktorého pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný.

79. V týchto intenciách súd nárok žalobcu aj posudzoval, pričom odhliadnuc od toho, že nevedno v akej výške si ju žalobca uplatňuje, keďže žalobca to súdu neuviedol, súd uvádza, že ani túto časť žalobou uplatneného nároku žalobcu súd nepovažuje za dôvodnú.

80. Nemožno totiž opomenúť, že navrhovanie dôkazov má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia podľa ust. § 132 ods. 1, § 150 ods. 1 CSP. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré boli uvedené v žalobe ako aj v nasledujúcich vyjadreniach strany sporu. Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane sporu bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou v opačnom procesnom postavení než je ten, kto nesplnil alebo nedostatočne si splnil svoju dôkaznú povinnosť.

81. Civilné sporové konanie je ovládané prejednávacou zásadou, čo znamená, že tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a tieto i preukázať zaťažujú stranu, ktorá od ich preukázania odvodzuje v konaní uplatnené právo.

82. Pokiaľ žalobca nárok na náhradu nemajetkovej ujmy odôvodňoval skutočnosťou, že z dôvodu dĺžky trvania celého trestného konania, nebolo mu umožnené obnoviť celý proces v súvislosti s prepustením zo služobného pomeru súd uvádza, že prietahy a neprimeranú dĺžku súdneho konania konštatuje v rámci podaných sťažností Ústavný súd SR, ktorý následne priznáva primerané zadosťučinenie. V tomto prípade sa však žalobca (v rámci trestného konania obžalovaný) takouto žiadosťou na Ústavný súd neobrátil a ani to netvrdil. Žalobca nepreukázal, žeby mu v dôsledku tvrdenej skutočnosti nemožnosti nastúpenia do služobného pomeru vznikli následky v jeho osobnej sfére majúce negatívny dopad napr. na jeho súkromný život takej intenzity, ktorá by zakladala jeho právo na priznanie požadovanej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy.

83. Pokiaľ žalobca uviedol, že po prepustení zo služby v Policajnom zbore sa neúspešne snažil nájsť prácu, túto si však našiel až v roku 2020, túto tvrdenú skutočnosť žalobca ničím nepreukázal. Napokon ani tvrdené skutočnosti, že mu bol odňatý zbrojný preukaz po celú dobu trestného stíhania, v dôsledku čoho nemohol vykonávať funkciu poľovného hospodára a výkon práva poľovníctva počas piatich rokov a že začal mať aj zdravotné problémy ničím nepodložil.

84. Žalobca neprodukoval v konaní také dôkazy, ktorými by spoľahlivo preukázal dôvodnosť ním uplatnenej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, pretože nepreukázal vznik konkrétnych nepriaznivých následkov, keď tieto sa v podstate obmedzili len na tvrdenie o tom, že vzhľadom na prebiehajúce trestné konanie prežíval pocity neistoty a frustrácie z toho, ako je vnímaný svojim okolím. Nepredložil súdu žiadne dôkazy o tom, aký konkrétny negatívny dopad malo trestné stíhanie na jeho rodinný, pracovný život, jeho postavenie v spoločnosti, v ktorej sa pohyboval. Súd pritom v žiadnom prípade nemá v úmysle bagatelizovať negatívne psychické prežívanie žalobcu v súvislosti s trestným konaním, vedeným voči jeho osobe, aj toto jeho tvrdenie však zostalo v podstate len vo všeobecnej rovine.

85. Súd preto z vyššie uvedených dôvodov žalobu v časti týkajúcej sa priznania náhrady nemajetkovej ujmy ako nedôvodnú zamietol.

86. Žalobca sa popri istine domáhal aj priznania úrokov z omeškania, ktoré tvoria príslušenstvo pohľadávky v zmysle ustanovenia § 121 ods.1 Občianskeho zákonníka. Žalobca si v žalobe uplatnil úroky z omeškania vo výške 5% ročne od 16.12.2020 do zaplatenia.

87. Úrokov z omeškania sa žalobca môže domáhať od momentu vzniku omeškania žalovanej s plnením a to vo výške podľa predpisov občianskeho práva. Otázkou okamihu omeškania rieši ust. § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr. Žalovaná odpovedala na žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody listom zo dňa 14.12.2020, doručeným právnomu zástupcovi žalobcu dňa 16.12.2020, čo v konaní nebolo sporné a v konaní nebolo sporné ani, že žalovaná nárok žalobcu na náhradu škody neuspokojila. Týmto dňom sa preto žalovaná dostala do omeškania s peňažným plnením. Ku dňu vzniku omeškania bola základná úroková sadzba Centrálny centrálnej banky stanovená vo výške 5,00 % ročne. Na základe uvedeného preto súd žalobcovi priznal, v súlade s ust. § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. úroky z omeškania vo výške 5% ročne z priznanej sumy 2.311,13 eura od 16.12.2020 do zaplatenia.

88. Žalovaná v prípade jej neúspechu (i čiastočného) v konaní s poukazom na ust. § 232 ods. 3 druhej vety CSP navrhla, aby súd určil na plnenie minimálne 30-dňovú lehotu z dôvodu, že vo všeobecnej 3-dňovej lehote od právoplatnosti rozsudku žalovaná nevie zabezpečiť plnenie z dôvodu schvaľovacieho procesu úhrady a z dôvodu administratívno - časovej náročnosti.

89. Podľa § 232 ods. 3 CSP lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

90. Lehota na plnenie stanovená v rozsudku súdu (tzv. paričná lehota) môže byť rozhodnutím súdu predĺžená, ak to odôvodňujú konkrétne okolnosti prípadu, spravidla v prípadoch, keď je splnenie uloženej povinnosti v lehote troch dní objektívne nemožné.

91. V súdnej veci súd konštatoval, že žalovaná v tomto smere dôvodne argumentovala tým, že vzhľadom na subjekt žalovanej - štát, vyplatenie sumy priznanej súdom žalobcovi podlieha istému úradnému postupu, čo si vyžaduje dlhšiu lehotu na dobrovoľné plnenie zo strany žalovanej.

92. Zároveň mal súd za to, že určenie dlhšej, 30 - dňovej lehoty na plnenie, nebude mať za následok zhoršenie postavenia žalobcu.

93. Z tohto dôvodu súd žalovanej poskytol lehotu na plnenie 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

94. Podľa ust. § 255 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadne zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

95. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania bolo potrebné rozhodnúť samostatne o náhrade trov konania vo vzťahu ku konaniu o náhradu škody a samostatne ku konaniu o náhrade nemajetkovej ujmy.

96. V prípade konania o náhradu škody, žalobca si uplatnil nárok na zaplatenie sumy 32.423,52 eura, ktorá pozostávala zo sumy 2.423,52 eura titulom nároku na náhradu trov právneho zastúpenia v trestnom konaní a sumy 30.000 eura titulom ušlého zisku.

97. Súd vyhovel žalobe o náhradu škody v rozsahu sumy 2.311,13 eura (titulom trov právneho zastúpenia v trestnom konaní) a žalobu zamietol v rozsahu sumy 30.112,39 eura (112,39 eura titulom trov právneho zastúpenia v trestnom konaní + 30.000,- eur titulom ušlého zisku). Miera úspechu žalobcu tak predstavuje 7,13 % a miera úspechu žalovanej predstavuje 92,87%. Keďže v spore úspešnejšou bola žalovaná, ktorej konečný úspech v spore v časti o náhradu škody predstavuje 85,74 %, v zmysle § 255 ods. 2 CSP je prináleží nárok na náhradu trov konania. Keďže však žalovaná výslovne (na pojednávaní dňa 19.11.2021) uviedla, že nárok na náhradu trov konania si neuplatňuje a z obsahu spisu vyplýva, že jej ani žiadne preukázateľné trovy súdneho konania nevznikli, žalovanej nárok na náhradu trov konania o náhradu škody súd nepriznal.

98. V prípade konania o náhradu nemajetkovej ujmy, žalobca si uplatnil nárok na zaplatenie sumy 18.000,- eur (keďže žalobca nevedel špecifikovať, aká časť zo sumy 18.000,- eur predstavuje uplatňované odchodné/ušlý zisk, súd celú sumu 18.000 považoval ako nárok uplatnený titulom náhrady nemajetkovej ujmy). Keďže v tejto časti o náhradu nemajetkovej ujmy súd žalobu v celom rozsahu zamietol, žalovanej ako úspešnej strane sporu vznikol nárok na náhradu trov konania. Nárok na náhradu trov konania si však žalovaná ani v tejto časti konania neuplatnila a žiadne preukázateľné trovy súdneho konania jej nevznikli, žalovanej nárok na náhradu trov konania o náhradu nemajetkovej ujmy preto súd nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Košice - okolie (§ 355 ods. 1, § 362 ods.1 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, a v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvod) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 364 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok konania,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ nemohol bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 CSP).